בשלמא ב"ש לא נמנעו מב"ה טו' . להאי גירסא לא מוכח מכאן לא למ"ד עבו לוודעי מודעי להו לכל ר"ח נרים לחיפכא בשלמא ב"ה לא נמנעו מב"ש דטומאות טהורות ניהו וזאת הגירסא נראית בכל מקום ב"ש ממהר בענין טומאה כי מציב בעדיות (פ"ה) קולי ב"ש ותומרי ב"ה לא מציב אלא תרי מילי דטומאה וטהרה אבל כל שאר מילי דטומאה וטהרה כגון שרץ וגולגולתא ושוקת יהוו כ"ש לתומרת והשתא לפי האי גירסא מוכח שפיר דלוודעי מודעי להו [לפי' לא עבו] לעיכא למימר דלא נמנעו ב"ש מב"ה משום דלא עבו ב"ש כדבריהם והיו עוסקין בכל דבר בב"ה ולפי' נקולא כדמוכח לקמן דהא טעמא דלא עבו משום תגודות ובטומאה ובטהרה דב"ש לחומר' היה להם לב"ש למנוע מלעבו' טהרות תבא כליס דב"ה דליכא תגודות דהרואה אומר לו לריכי לכליס דידהו כדאמר גבי שוקת בית יהוא הרואה אומר לחפוף מיא הוא דעבדי להא ודלמ' ע"כ לוודעי הוו מודעי להו לפילו למ"ד לא עבו והא דקאמר בשלמא בית הלל לא נמנעו מב"ש דטומאות דב"ש לב"ה מטהרות ניהו ותע"ג דבתרי מילי ב"ש נקוט נקולא תרי מילי לא סביתי ת"ל נקט בשלמא משום תליצת דמ"ד לא עבו א) :

פשיטא בני חייבי לאוין כשרים ניהו . תימה להא מסיק לעיל דאתא לאפוקי מדר"ע ותו הוה לה' לתנא לאפוקי מדר"ע ל"ש דפשיטא ליה לאין הלכה כר"ע לבד הוה רבי תלמוד בן שמוע שהוא תנא כדמוכח בעבדה יוסחין (קדושין סה:) ונראה דס"ד דלשום תנא לא הוי ממזר מיבמה לשוק תנא דוקא מחייבי לאוין דשאר כרתין בהמולן (נקמן מפ' ושם) אחזקה ממזר כל שאר כאשר שהוא כלא יבא והא דתנן בהשולח רבה (נקמן ד' נב: ושם) התם שאני שהלך בעלה ובנה למד"ה ולמרו מת בעלה ותח"כ מת בנה ונפלת ותח"כ לחמרו לה מילוף היו הדברים תנא (מזה ומזה) והולד ממזר (מזה ומזה) משמע להוי ממזר מיבמה לשוק תנא קמ"ל דקנסת בעלמא הוא תע"ג דתניא בגמ' זו דברי ר"ש לחמר אין קידושין תופסין בחייבי לאוין הניתי בריימתא לא שמיע ליה :

ובספק תנא חיט . לשון אחר ספק בקונבו דהייט שציב מרא שכאב גם לתנא ותע"ג לאין שם מחלוקת ב"ש וב"ה אם נחלקו במגרש תנא ובנה עמו בפונדקי לא שייכא הכא הניתי בגמ' כדברים הקלל ומה היה להם למטע דמשמע דלא נמנעו בית הלל מב"ש משום דלא עבו כדבריהם או משום דהוו מודעי להו ופרכי: **אלא** ב"ש לחמי נמנעים מב"ה וח"ת ולמה משום ממזרת ומשום הניתי דשוה בכסף ב"ש ובית הלל נמנעו משום דלא עבו כדבריהם לחמה למה היה להם לנרוס בפרוטה ולבני בית"ש דבעי בדיוק לב"ש מקודשת לבני ובניה מן הלחסון ממזרים ואומר ר"י דשיקר הך בריימתא משום נרות קתני לה [ולכך לריכון בפרוטה ולבני בדיוק לב"ש] דלבני הכי קתני לה מתני' ומשמע משום נרות גרידא היו נמנעים: **ומאי** שנע ודלמ' כו' . לת תנטויי קתי קתני לה גבי מתני' דהכא] תלמ' בקונבו' דלת"ג דבני מייבי לאין תלת בתר דחסיק קושייתו לת לפרש הבריימתא : **נעשה** כדברי ב"ה הולד פגום לדברי ב"ש . פי' בקונבו' דלת"ג דבני מייבי לאין כשרים לקהל תלמיס הם לענין כהונה ופליג אדר' יהושע ואית ליה פירכא דמה לתלמה שכן היא עלמה מחחלת ועוד י"ל דשפיר אית ליה הך פירכא ומ"ת הולד פגום מדאילטריך במחזיר גרושתו היא תושבה ואין בניה תושבין (קידושין דף עז:) ול"ל קרא דהא לא לתי מקרא דלתמה דליכא למיפרך שכן היא עלמה מחחלת דאי למידק הא כיולא בזאת לא היינו יכולין למידק מבני יבמה לשוק דהא לקמן קאמר רבי יהושע גרוע מעיד לחי לכם דכשרים לכהונה לב"ש משום פירכא דשכן

א) ומאי דפריך [מפי' תולמיה דבך מכך א) דהא מסכיח דלע"ל נמי לייקי] שפיר (ע"פ) דמודעי לכו לחפי' לי לחמרים דלא עבו דאל"ה קשיח לנב"ש מב"ה לחמי לא נמנעו דאין נמי נימא דלמ' עבו כדבריהם דכיון דאיכא למימר דלא עבו תגודות דאיכא תגודות אבל הכא לא שייך דכרוחה יאמר לחמת לא לריכי שכאי כרבים נעים לחמרות יפלא ומ"ל לחי' דלא עבו ב"ש כדבריהם ע"ל דמודעי להו ומ"ל פריך שפיר מאי תולמיה דכך מכך ומשני מהו דחימת נרה קלא לית לה ולא לריכי לשיטה נע"ל [נכי] נרה דמודעי (נכי) דליכא למאכך לחמי לא נמנעו ב"ש להם לבטעם משום הגרות דהתם ודלמ' עבו ב"ש כדבריהם דלא שייך תגודות דכרוחה יאמר לחמת לא לריכי דוקא קלא לית לה ולכאי לא דקאמר בשלמא בית הלל לא נמנעו מב"ש דטומאות דב"ש לב"ה מטהרות ניהו ותע"ג דבתרי מילי ב"ש נקוט נקולא תרי מילי לא סביתי ת"ל נקט בשלמא משום תליצת דמ"ד לא עבו א) :

א) ע"ל ומאי דפריך מאי תולמיה דכך מכך דניחא משום דגם בהניח דלעיל נמי דייקינן שפיר דב"ש דמודעי להו טו' .

תת נושא
מאירי
קדושין
מאמר נוסף
מאמרות
מהנה
עלים
לבבל
מאן
"מודים"

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה וכספק וכו' לחת חיט כדחנית בפ' מי שחחזו מה היח כל וכו' : (ב) שם בפ"ד גע בני דכחם לימלנו כב ר' יוסי כ"ע ותיכות וכפ' מי שחחזו קודדיקום נמחק : (ג) ד"ה גע יבן והמגרש :

[תוספחת ס"ה]

[תוספחת ס"ה]

[גיטין יב: לקמן.]

---

* לאחר הסוגריים הללו, תשכיל בדברי אלו ולא יבוך בדברי הרמב"ן ז"ל ובדברי המגידים הראשונים ז"ל האומרים שבתוך המקור

אי אמרת בשלמא דמודעי להו משום הכי לא נמנעו אלא אי אמרת דלא מודעי להו בשלמא ב"ש מב"ה לא נמנעו דטמאות דב"ה לב"ש טהרות נינהו אלא ב"ה מב"ש למה לא נמנעו טהרות דב"ש לב"ה = טמאות נינהו אלא לאו דמודעי להו שמע מינה ומאי אולמיה דהך כוכך: מהו דתימא צרה קלא אית לה קמ"ל גופא אמר רבי אלעזר אע"פ שנחלקו ב"ש וב"ה בצרות מודים שאין ממזר אלא ממי שאסורו איסור ערוה ועגוש כרת מאן מודים אילימא ב"ש לב"ה פשיטא בני חייבי לאוין כשרים נינהו אלא ב"ה לב"ש, היא גופא חייבי כריתות היא לעולם ב"ש לב"ה ולאפוקי מדר' עקיבא דאמר "יש ממזר מחייבי לאוין" קמ"ל דאין ממזר

ב"ש מחייבי לאוין {ה"ש} אע"פ שנחלקו ב"ש וב"ה בצרות, ובארוסות, בנט ישן, ובספק אשת איש, ובמגרש את אשתו ולנה עמו בפונדק, בכסף ובשוה כסף-בפרוטה ובשוה פרוטה לא נמנעו ב"ש מלישא נשים מבית הלל ולא ב"ה מבית שמאי ללמדך שחיבה וריעות נוהגים זה בזה לקיים מה שנאמר "האמת והשלום אהבו" ר"ש אומר נמנעו הן מן הודאי ולא נמנעו מן הספק אי אמרת בשלמא עשו משום הכי נמנעו אלא אי אמרת לא עשו אמאי נמנעו, ותסברא נהי נמי דעשו, בשלמא בית הלל נמנעו מבית שמאי דחייבי כריתות נינהו וממזרים הם לב"ה אלא ב"ש אמאי נמנעו מב"ה בני חייבי לאוין נינהו וכשרים נינהו? כראמר רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא לצרה עצמה ה"נ לא נצרכה אלא לצרה עצמה; ומ"ש מן הסתם דמודעי להו ופרשי, ומאי אולמא מן הסתם דמודעי להו בזה' היינו קמ"ל דאהבה וריעות נוהגים זה בזה' היינו רישא הא קמ"ל דכולה ר"ש היא אתא שמע דאמר רבי יוחנן בן נורי היא הלכה זו רווחה בישראל נעשה כדברי ב"ש-הולד ממזר לדברי ב"ה, נעשה כדברי ב"ה-הולד פגום לדברי ב"ש, בואו ונתקן להן לצרות שיהו

ומאי תולמיה דהאי מהאי . דקאמר ה"ג מסתברא דמודעי להו מהאי, היכי מסתברא טפי : קלא לית לה . ולא לריך לחוודעי ומהתם לא תילף דמודעי : ה"ג פשיטא בני חייבי לאוין כשרים ניהו : מדר"ע . כלכות . כמתני' : וכלמיות . בפרק ל' לקמן בפרק החולן (דף מפ.) : וכספק לחת לית לה . תורה אור לחמן (לקמן טו) :

בפרק ב"ש (לקמן קי:) דתנן בש"ל לין ממחיכים לנה לרוסות וכו' והקטנה בת מילון קרי ספק לחת לית לה למאי ממחת ונפקא ליה מדכתיב לחת לפניה גרולה מרע שכאב לחת "זה גיטך מהיום לם מתי מחולי זה" כל לוחס הימים נקרחת "ספק לחת לית" (ב) כדחמר (גיטין דף עד:) מה היה כל לוחן הימים ר' יוסי לומר בטילתו ספק ר"מ לומר בטילתו לטיה ותנן לה לחתיחד עמו לנה עד עדים לחת ב"ש שנה שניהו בה מחלוקת ב"ש וב"ה על כרחך נחלקו בה לוחו מחלוקת שנחלקו "ממנה לחת ספק" בפונדק (שם דף פפ:) לב"ש דחמרי לנה לחמר' "כן הן עדי ייחוד לן הן עדי ביחה" לינה לריכה הימנו נע שני ולב"ה דחמרי "כן הן עדי ייחוד הן הן עדי ביחה" לריכה הימנו נע שני (ג)(וכפ' מי שחחזו קודדיקום) (שם ענ:) לחיפלינהו בה ר' יוסי בר' יהודה וכבן דקחני לוחה שנחייחדה עמו בחפלה כו' ומוקמינן התם לחליבת דב"ה דמגרש לחנה ובנה עמו בפונדקי הוה לחיפלינהו בה לחמר "מכחן חזינן דב"ש מחמירין" יוחנן כדחוה כשנבעלה כו' והיינו דר' יוחנן נבי פלוגחת דב"ש וב"ה לימה : נע יבן . (נ) והמגרש לח לחנה ובנה עמו בפונדקי במס' גיטין בהזורק (ד' פפ.): **בכסף ושוה כסף בפרוטה ושוה פרוטה** . לענין קידושי לחה ב"ש חומרים בדיבר ושוה דיבר ובה"ת בפרוטה ושוה פרוטה, ובייבל הוא כסף צורי ופרוטה היא של נחושת וה"ק הכא 'בכסף' ושוה כסף=לב"ש 'בפרוטה ושוה פרוטה=לב"ה ובפ"ק דקדושין (דף יפ:) קרי לדיבר דב"ש 'כסף' לחמר רב לחסי כל כסף האמור בחורה סתם = כסף צורי ואותבינן והרי קידושי לחה כו' ליתח רב לחסי הכא **מן הספק** : קל"ל דלחה בכ"ש נמי נמנעים מב"ה משום ממזרת ומשום הניתי דשוה בכסף ב"ש ובית הלל נמנעו משום דלא עבו כדבריהם לחה למה היה להם למטע דמשמע דלא נמנעו משום דלא עבו כדבריהם או משום דהוו מודעי להו ופרכי: **אלא** ב"ש לחמי נמנעים מב"ה וח"ת ולמה משום ממזרת ומשום הניתי דשוה בכסף ב"ש ובית הלל נמנעו משום דלא עבו כדבריהם לחה למה היה להם לנרוס בפרוטה ולבני בית"ש דבעי בדיוק לב"ש מקודשת לבני ובניה מן הלחסון ממזרים ואומר ר"י דשיקר הך בריימתא משום נרות קתני לה [ולכך לריכון בפרוטה ולבני בדיוק לב"ש] דלבני הכי קתני לה מתני' ומשמע משום נרות גרידא היו נמנעים: **ומאי** שנע ודלמ' כו' . לת תנטויי קתי קתני לה גבי מתני' דהכא] תלמ' בקונבו' דלת"ג דבני מייבי לאין תלת בתר דחסיק קושייתו לת לפרש הבריימתא : **נעשה** כדברי ב"ה הולד פגום לדברי ב"ש . פי' בקונבו' דלת"ג דבני מייבי לאין כשרים לקהל תלמיס הם לענין כהונה ופליג אדר' יהושע ואית ליה פירכא דמה לתלמה שכן היא עלמה מחחלת ועוד י"ל דשפיר אית ליה הך פירכא ומ"ת הולד פגום מדאילטריך במחזיר גרושתו היא תושבה ואין בניה תושבין (קידושין דף עז:) ול"ל קרא דהא לא לתי מקרא דלתמה דליכא למיפרך שכן היא עלמה מחחלת ועוד י"ל דשפיר אית ליה הך פירכא ומ"ת הולד פגום מדאילטריך במחזיר גרושתו היא תושבה ואין בניה תושבין (קידושין דף עז:) ול"ל קרא דהא לא לתי מקרא דלתמה דליכא למיפרך שכן היא עלמה מחחלת לנה להיות לוחס כהונה לב"ש משום דכשרים לקהל